

JULIA BURGERS-DROST

**Ook in bermen
bloeien bloemen**

**GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER**

1

Anemoon van Avermaet staat voor het raam van de flat waarin ze nu al vier jaar woont. Dat heeft ze zojuist uitgerekend. Alsof ze niets anders te doen heeft dan zinloze sommetjes te maken!

Ze staart naar het straatbeeld beneden zich. De mensen flaneren over de trottoirs, genietend van de eerste lentedag die zich abnormaal vroeg aandient. De grasstroken, aanvankelijk grauw van de voorbije winter, zijn nu blikvangers: her en der pronken krokussen met hun kleuren. Net klodders verf uit de verfdoo's van de kinderen, zucht Anemoon. Op momenten als deze snakt ze naar het huis waarin ze geboren is. Het dorp, de tuin, de omliggende bossen. Ook de gezelligheid van toen mist ze. Met drie andere zussen heeft ze het hun vader vaak niet gemakkelijk gemaakt! En nu is ze zelf moeder van twee meiskes.

Anemoon laat zich op een stoel zakken, verdroomt haar tijd. Lijkt vergeten dat ze zo nodig een soort grote schoonmaak wilde houden.

Aan de overkant van de brede straat waar rechts en links flatgebouwen elkaar het uitzicht benemen, wandelt Vincent van Avermaet met

aan iedere hand een peuter. Hyacinthia en Rozemarijn. Bloemenkinderen. Ze heeft bewust voor die namen gekozen. Haar eigen, vroeg gestorven moeder heette Fleur en heeft alle vier haar dochters een bloemennaam meegegeven.

‘Jij kiest de naam maar, mij maakt het niets uit!’ vond Vincent indertijd grootmoedig.

In de wandeling worden de namen ietwat verbasterd, Cynthia en Roosje. Of, zoals Vincent vaak zegt: Rozijntje. Een onbenulligheidje waar ze driftig om kan worden. Straks wordt het kind nog uitgescholden! En Vincent heeft zelf aan den lijve ondervonden wat het is als een groep kinderen jou als doelwit kiest!

Cynthia is een echte Heyblom. Onstuimig, roodgelokt, een neusje vol grappige sproetjes. Roosje lijkt meer op Vincent, vindt Anemoon. De haarkleur was bij de geboorte al donker en zal in de toekomst wel net zo worden als dat van de vader. Er is reden te over om dankbaar te zijn. De kinderen zijn gaaf en gezond, levenslustig. Echte problemen met hen zijn er tot nog toe niet. Of het moet zijn dat de huidige woonruimte te klein wordt voor expansiemogelijkheden. De meisjes slapen samen op een kleine kamer, wat vaak reden tot ergernis geeft. Ze maken elkaar wakker of houden elkaar uit de

slaap. De één kan 's morgens niet wakker worden, de ander valt al om zeven uur 's avonds bijna staande in slaap.

Even gloeit er iets van trots door Anemoon als ze kijkt naar haar gezinnetje dat in de lentezon wandelt. Vincent wijst naar de krokussen, trekt Cynthia weg van het gras. Anemoon kan wel raden wat het kind in de zin had. 'Bloemetjes voor mammiel!' Vincent is een leuke vader, trekt dolgraag op met de meisjes. Onbegrijpelijk toch dat hij indertijd is afgeknapt op de pabo, de lerarenopleiding. De studie viel hem niet zwaar, het theoretisch gedeelte gaf niet één probleem. Hij en Anemoon waren klasgenoten, liepen samen stage. Ze werd getroffen door zijn hulpeloosheid. Ze ontfermde zich over hem, hielp hem met de voorbereidingen. Ze kon er niet bij dat hij zo weinig inzicht vertoonde, alsof hij dichtklapte zodra het woord praktijk viel. Zelf schudde ze een en ander moeiteloos uit haar mouw. Een geboren onderwijzeres, vonden de mentoren. Anemoon Heyblom? Die zou snel een baan hebben! Dat stond voor iedereen vast.

Maar de liefde gooide de plannen omver. Het aanvankelijke medelijden met Vincent van Avermaet veranderde geleidelijk in diepere gevoelens.

Op een dag kondigde Vincent aan dat hij wilde stoppen met de opleiding. ‘Jij kunt me niet tot de examens aan het handje houden, Anemoon. Ik slurp al jouw vrije tijd op.’

Ze mist Vincents aanwezigheid enorm, meer dan ze had verwacht. Vincent, woonachtig op een kamertje drie hoog in een oude wijk, verdiepte zich in mogelijke andere studierichtingen. Uiteindelijk liet hij zich testen op een arbeidsbureau. Dat er uitkwam dat hij kunstzinnig was, was niets nieuws voor hem. Hij vond zichzelf net niet genoeg talent hebben om ergens in te kunnen uitblinken. Een beetje tekenen en schilderen, gevoel voor kleur en vorm. Wat moest hij daarmee?

Hij sloeg de adviezen in de wind, koos een administratieve richting, waarvan hij na een half jaar volgens eigen zeggen baalde.

Toen vond Anemoon dat het moment was gekomen hem op de goede weg te helpen!

Ze ging nogmaals alle mogelijkheden na, kwam aandragen met een vierjarige opleiding waarvoor wat Vincent in huis had juist een voorwaarde was. ‘Je kunt er na het halen van je diploma veel kanten mee op. Etaleur, tekenaar of ontwerper of iets dergelijks, je zou zelfs iets in de mode kunnen gaan doen.’

Vincent durfde Anemoon eindelijk zijn liefde te bekennen. ‘Alleen heb ik je nog niet veel te bieden!’ aarzelde hij.

Anemoon zag geen problemen. ‘Ik ben bijna klaar met mijn opleiding, we gaan trouwen, dat is voordeliger dan apart op kamers wonen. We kunnen met weinig toe, schat. Ik zoek een baan en jij studeert. Na vier jaar is alles in kanalen en kruiken! Dan mag jij de kost verdienen. O, ik houd van je, Vincent!’

Anemoon was de tweede uit het doktersgezin die trouwde. ‘Hebben jullie meer ruimte!’ schertste ze tegen haar stiefmoeder, die in verwachting was van een tweede kindje.

Ze zochten en vonden een kleine flat in de stad waar Vincent aan zijn nieuwe opleiding zou beginnen, ver van Anemoons geboortedorp.

Sabine, Anemoons stiefmoeder, bood hun de spulletjes van voor haar trouwen aan, die nog grotendeels lagen opgeslagen op de ruime zolder van huize Heyblom. Veel hoefde het jonge stel zich niet aan te schaffen!

De flat, dertien hoog, werd een waar liefdesnestje. Dolgelukkig was Anemoon met de zelfstandigheid, het huisvrouw en echtgenote zijn. Ze solliciteerde ijverig, helaas waren er weinig

vacatures in de naaste omgeving. IJverig als ze was en nog is, zette ze net zo lang door tot ze een baantje als invalster had weten te bemachtigen. Het leven van uitkering en studiebeurs stuitte haar tegen de borst. Ook weigerde ze hulp van haar vader en stiefmoeder. Ze wilde bewijzen dat ze goed gekozen had, niet het handje ophouden.

Vincent bloeide op, de gekozen studie was hem op het lijf geschreven. Hij trok het zich wel aan de oudste uit de groep te zijn. Door zijn verkeerd gekozen studie had hij heel wat jaren verspeeld. Het viel hem niet mee, om te gaan met jongelui van achttien, negentien jaar. Anemoon wist hem telkens weer opnieuw te inspireren, voorzag een gouden toekomst.

‘Je moet alleen wat brutaler durven te zijn, Vincent! Je laat je te veel op de kop zitten. Toe, onttrek je nu niet aan de discussies op school, als je later in de maatschappij werkzaam bent, kun je dat ook niet doen!’

Toen overkwam hun iets waar ze niet op hadden gerekend. Anemoon raakte zwanger, ondanks wat ze zelf ‘hun voorzichtigheid’ noemden.

Ze hilde tranen met tuiten. ‘Ik wil zo graag kinderen, Vincent! Maar niet nu. Ik krijg nooit

meer een baan!’

Nu was het Vincents beurt om de sterkste te zijn. Hij sloofde zich uit het Anemoon naar de zin te maken, kookte ’s avonds het eten en deed de boodschappen. Uiteindelijk kostte dit alles hem weer een studiejaar!

De grote verrassing moest nog komen: de arts constateerde dat Anemoon een tweeling verwachtte! De geboorte van Cynthia en Roozeje werd een feestelijk gebeuren. Anemoon had erin berust. Kinderen waren een Godsge-schenk. God had dit voor hen gewild, zij had te gehoorzamen. Blijmoedig wierp ze zich op haar nieuwe rol, wist nog tijd te vinden Vincent te activeren.

‘Niet verslappen, schat! We blijven gewoon wat langer op de flat dan we van plan waren. So what! Er zijn er heel wat die het slechter hebben dan wij tweetjes. We houden van elkaar, we hebben bloemen van kindjes, zijn we niet rijk?’

Anemoon, die nooit iets anders gestudeerd had, volgde onder andere een naaicursus, maakte al snel kleertjes voor de kinderen en zichzelf. Ze hielp een paar tieners met wiskunde, paste op andermans baby’s en wist zo aardig wat bij te verdienen.

Veeleisend zijn Vincent en zij geen van beiden, maar in een huishouden is heel wat nodig. De kinderbijslag wordt telkens met gejuich begroet, op verjaardagen vraagt Anemoon de familie geld in plaats van cadeautjes. Zelf maakt ze voor de jarigen allerhande dingetjes, boekomslagen, pannenlappen en gebreide poppen voor de kleinen. Vincent is trots op de handigheid van zijn vrouw, bewondert haar financieeringsbeleid, steekt zijn respect niet onder stoelen of banken.

Anemoon heeft een hekel aan de gelukkig weinig voorkomende sombere buien van haar man. Het zelfverwijt is hem dan van het gezicht af te plukken. ‘Soms lijkt het of jij met een mislukkeling getrouwd bent, Anemoon. Jij hebt zoveel kwaliteiten, je zou een eigen carrière moeten opbouwen. En ik? Misschien kan ik maar beter huisman worden!’

Anemoon hijst zich uit haar stoel, geeuwt hartgrondig en strekt haar armen lui boven haar hoofd uit. Ze ziet hoe Vincent hun tweetal over de drukke weg loodst. Over vijf minuten zullen ze de rust doorbreken met hun gesnater.

Schuldbewust kijkt Anemoon om zich heen. Ze heeft haar tijd verprutst met tobben. Haas-

tig graait ze een stapel kranten bijeen en veegt kruimels van het tafelblad. Vincent hoeft niet te merken dat ze nogal somber is momenteel. Ze grijpt de bloemengieter en begroet haar man en kinderen met de rug naar hen toegekeerd, schijnbaar druk doende met de planten. Een cactus protesteert tegen de ruwe behandeling en ze prikt zich venijnig in een vinger.

‘Lekker uitgewaaid? Wat dachten jullie van pannenkoeken met appeltjes?’

Cynthia duwt haar een paar slap hangende krokussen onder de neus. ‘Voor jou, mammie!’ straalt ze.

‘Boef!’ Anemoon voelt zich opeens een stuk beter. Vincent kust haar in het voorbijgaan op een wang. ‘Je ruikt naar de lente, Vincent. We zijn eigenlijk niet wijs om thuis te zitten, zullen we het weekend naar mijn vader gaan?’

Vincent loopt achter haar aan de keuken in. ‘Eerlijk gezegd schikt mij dat slecht, meisje. Ik moet een werkstuk per se maandag klaar hebben, het is verdraaid moeilijk. Een klasgenoot heeft gevraagd of we het samen zullen doen, en ik denk erover dit aanbod te accepteren.’

Vincent poetst de brillenglazen van zijn goedkope montuur op, houdt het gebruiksvoorwerp omhoog ter inspectie.